

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2020 roku około godziny 19.00 funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w B.: T. G. i M. O., pełniąc służbę oznakowanym radiowozem na terenie powiatu (...) w miejscowości W., na (...) (relacji P. - Ł.), dokonywali kontroli pojazdów. Radiowóz był ustawiony na obszarze zabudowanym (pojazdy zmierzające w kierunku Ł. wjeżdżając do W. miały znak drogowy pionowy D – 42, oznaczający wjazd na obszar zabudowany).

(zeznania świadków: T. G. k. 39 odwrót-40, 10-11; M. O. k. 42-42 odwrót; notatka urzędowa k. 5-6)

W tym czasie od strony P. w kierunku Ł. jechał samochód marki A. o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez H. R.. Na drodze w miejscu kontroli brak było wówczas innych pojazdów.

(zeznania świadków: T. G. k. 39 odwrót-40, 10-11; M. O. k. 42-42 odwrót; notatka urzędowa k. 5-6; częściowo wyjaśnienia obwinionego H. R. k. 39 odwrót)

Stojący na zewnątrz radiowozu T. G. (po uprzednim wykonaniu testów: wyświetlacza, stałej odległości, prawidłowości działania przyrządów celowniczych oraz prędkości zerowej), posługując się legalizowanym laserowym przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym typu (...) (...), o numerze fabrycznym (...), dokonał pomiaru prędkości wskazanego pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...) (gdy znajdował się on w odległości 197,40 m od radiowozu). Policjant w chwili wykonywania owej czynności ustawił promień lasera radaru na przedniej tablicy rejestracyjnej przedmiotowego a..

Następnie zaś funkcjonariusz zatrzymał ów samochód.

Wskazana przez urządzenie pomiarowe prędkość samochodu, którym poruszał się H. R., wynosiła 98 km/h.

Kierujący a. oświadczył, że nie zgadza się na przyjęcie zaproponowanego mu mandatu karnego w kwocie 300 złotych i 8 punktów karnych, po czym dodał, iż zmierzona prędkość nie jest prędkością kierowanego przez niego pojazdu, tylko znajdującego się w nim wentylatora chłodnicy.

(zeznania świadków: T. G. k. 39 odwrót-40, 10-11; M. O. k. 42-42 odwrót; notatka urzędowa k. 5-6; świadectwo legalizacji ponownej k. 32)

T. G. przed przystąpieniem do kontroli samochodu prowadzonego przez H. R. przedstawił się kierowcy oraz podał przyczynę zatrzymania pojazdu.

T. G. odbył szkolenie specjalistyczne z obsługi urządzeń służących do pomiaru prędkości typu (...)(...)

(zeznania świadka T. G. k. 39 odwrót-40, 10-11)

H. R. jest rozwiedziony. Posiada na utrzymaniu (...). Z zawodu jest technikiem budowy maszyn. Prowadzi własną działalność gospodarczą (sprzedaż hurtowa i detaliczna odzieży), osiągając z tego tytułu miesięczny dochód w kwocie około 1.500 złotych netto. Jest właścicielem domu jednorodzinnego o powierzchni 183 m² i mieszkania o powierzchni 57 m².

(oświadczenie obwinionego H. R. k. 39)

W okresie od 25 stycznia 2003 roku do 28 kwietnia 2020 roku H. R. został dwadzieścia trzy razy ukarany (w tym dziewięć razy sądownie) za popełnione wykroczenia drogowe, w tym trzynaście razy za przekroczenie dopuszczalnej prędkości.

(informacja o karalności za wykroczenia drogowe k. 33-34)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zaprzeczył, by okazana mu przez funkcjonariusza policji prędkość była szybkością pojazdu, którym się poruszał w dniu zdarzenia.

(wyjaśnienia obwinionego H. R. k. 39 odwrót)

Sąd zważył, co następuje :

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się zasadniczo na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków – funkcjonariuszy Policji: T. G. (w głównej mierze) i M. O., posiłkując się przy tym nieosobowymi źródłami dowodowymi, w tym notatką urzędową (k. 5-6) oraz świadectwem legalizacji ponownej (k. 32).

Odnosząc się do oceny zeznań wskazanych naocznych świadków zdarzenia będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie (co zasadniczo odnieść należy do zeznań T. G., albowiem M. O. posiadała jedynie szczątkową wiedzę na temat osądzanego zdarzenia) należy zwrócić uwagę, iż przedstawili oni przebieg zdarzenia z ich udziałem w sposób spójny i logiczny. Ich zeznania w pełni korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają (posiadają zatem przymiot wiarygodności). Z zeznań tych wyłania się jednoznaczny obraz zdarzenia, które miało miejsce na ich oczach. Zwrócić należy uwagę na fakt, iż świadkowie ci nie są w żaden sposób zainteresowani sposobem rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Nie ma bowiem między nimi a mieszkańcem W. – H. R. żadnego konfliktu. Brak jest zatem – w ocenie Sądu – racjonalnych powodów, które mogłyby przemawiać za tym, że obwiniony jest przez nich niesłusznie pomawiany o popełnienie przedmiotowego czynu.

Rzeczą zasadniczą w niniejszej sprawie stało się zresztą ustalenie, czy T. G. dokonał pomiaru prędkości samochodu marki A., jakim w dniu 26 września 2020 roku poruszał się obwiniony. W tej kwestii przesłuchany w sprawie policjant T. G. nie miał żadnych wątpliwości, powołując się przy tym na swe doświadczenie zawodowe oraz profesjonalne podejście do pracy (k. 40).

Zwrócić przy tym należy uwagę na okoliczność, iż przedmiotowy radar w dniu osądzanego zdarzenia posiadał aktualną legalizację.

Z kolei wyjaśnienia H. R. nie znalazły potwierdzenia zarówno w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, jak również w zgromadzonych w sprawie dowodach rzeczowych, w tym w szczególności w notatce urzędowej (k. 5-6).

Podkreślić w tym miejscu należy, iż zeznania T. G. i M. O. w pełni korespondują z notatką urzędową (k. 5-6) oraz świadectwem legalizacji (k. 32) (posiadają zatem przymiot wiarygodności). Świadkowie owi (głównie M. O.) nie pamiętali co prawda wszystkich szczegółowych okoliczności przedmiotowego zajścia, co jednak jest łatwe do wytłumaczenia tym, że od jego zaistnienia upłynął spory odstęp czasu, a nadto podobnego typu interwencji mają oni z pewnością wiele.

Zwrócić trzeba uwagę na okoliczność, że z zeznań wskazanych funkcjonariuszy Policji wynika, iż w sprawie nie mogło dojść do żadnej pomyłki, co próbował wykazać obwiniony.

W tym stanie rzeczy stwierdzić trzeba, iż w sprawie brak jest zatem jakichkolwiek powodów, które mogłyby podważyć wiarygodność twierdzeń T. G. i M. O., tym bardziej, iż zeznania te pozostają w korelacji ze wskazanymi powyżej dowodami nieosobowymi. Za ich wiarygodnością przemawiają również zasady logiki i doświadczenia życiowego, co – w ocenie Sądu – wynika z przedstawionych powyżej rozważań.

Na wiarę zasługują również zabrane w sprawie nieosobowe źródła dowodowe, do których Sąd odwołał się w swych ustaleniach.

Brak jest natomiast przesłanek mogących stanowić podstawę do uznania za wiarygodne wyjaśnień obwinionego, poza pewnymi jego twierdzeniami, które znalazły odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a mianowicie odnośnie tego, iż w czasie i miejscu przedmiotowego zdarzenia kierował on samochodem marki A.. Generalnie jednak twierdzenia H. R. nie były miarodajnym źródłem ustaleń faktycznych czynionych w sprawie, gdyż nie znalazły potwierdzenia w zebranych dowodach, które w ocenie Sądu ze wskazanych powyżej przyczyn posiadają przymiot wiarygodności. Przeczą im nadto zasady logiki i doświadczenia życiowego. Stanowisko takie Sąd wywiódł w oparciu o wszechstronną analizę całego dostępnego materiału dowodowego, po przesłuchaniu obwinionego na rozprawie. W ocenie Sądu wyjaśnienia H. R. stanowią jedynie uzewnętrznienie jego linii obrony, co może wiązać się z występującą u obwinionego obawą przed utratą prawa jazdy (za osądzane wykroczenie funkcjonariusze proponowali mu bowiem 8 punktów karnych, przy czym ma on przecież „na swym koncie” i inne wykroczenia drogowe).

Mając na względzie powyższe ustalenia, Sąd doszedł do przekonania, że H. R. czynem swym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 92a kw. W dniu 26 września 2020 roku o godzinie 19.00 na drodze publicznej w miejscowości W., powiat (...), jechał on bowiem jako kierujący samochodem osobowym marki A. o numerze rejestracyjnym (...) i przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy na obszarze zabudowanym (gdzie obowiązująca prędkość wynosiła 50 km/h) o 48 km/h, jadąc z prędkością 98 km/h.

Zgodnie z dyspozycją art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym – według stanu na dzień osądzanego zdarzenia - prędkość dopuszczalna pojazdu (...) na obszarze zabudowanym w godzinach: 5.00 – 23.00 wynosi 50 km/h.

Sądowi z urzędu wiadomym jest z lektury instrukcji obsługi urządzenia (...) (z którą zapoznawał się przy okazji procedowania w innych sprawach o czyny z art. 92a kw) oraz treści świadectwa legalizacji ponownej (k. 32), iż laserowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym typu (...) (...) (produkcji amerykańskiej) uzyskał znak zatwierdzenia (...) (...) i jest na wyposażeniu polskiej policji drogowej, jak również na wyposażeniu policji w ponad 70 krajach, w tym na terenie całej Unii Europejskiej. Urządzenie owo dokonuje pomiaru i wyświetla: a/ prędkość poruszającego się pojazdu, b/ odległość, z jakiej pomiar został wykonany, c/ czas w sekundach od momentu wykonania pomiaru. Można nim zmierzyć prędkość pojazdów w ruchu: z pobocza drogi, nad drogą (most, estakada) oraz z wnętrza poruszającego się pojazdu (np. przez szybę radiowozu). Zakres temperatury pracy mieści się między -30° a $+60^{\circ}$ C. Przyrząd zaopatrzony jest w celownik optyczny umożliwiający wybór dowolnego celu na drodze, niezależnie od liczby pojazdów oraz pasów ruchu.

W procesie ustalania przez (...) 20-20 wyniku pomiaru prędkości na wyświetlaczu urządzenia mogą pojawić się informacje o błędach, w szczególności: błąd EO3 – niewłaściwe celowanie (błąd ów powstaje wówczas, gdy wiązka promieniowania laserowego przemieszcza się po celu (zły sposób trzymania przyrządu) bądź też zsunie się z niego), błąd EO2 – za mała ilość danych (błąd tego rodzaju powstaje wówczas, gdy cel pomiaru znajduje się poza zasięgiem przyrządu lub został przesłonięty przez inny obiekt podczas pomiaru). W przypadku wykrycia błędu przyrząd wyświetla kod błędu zamiast wyniku pomiaru.

Skoro urządzenie (...) (którym T. G. dokonywał w dniu 26 września 2020 roku pomiaru prędkości samochodów) uzyskało świadectwo legalizacji, to oznacza to, że spełniało ono wymagania w zakresie błędów granicznych, określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 1081), w szczególności wynikające z § 21 pkt 2a wskazanego rozporządzenia, w myśl którego to przepisu wartości błędów granicznych dopuszczalnych przyrządu wynoszą podczas badań i sprawdzeń poza laboratorium – dla prędkości do 100 km/h - ± 3 km/h.

Podkreślić należy w tym miejscu, iż wykroczenie z art. 92a kw może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, co wynika z interpretacji treści tego przepisu w powiązaniu z dyspozycją art. 5 kw.

Zachowanie H. R. nosi cechy zawinienia. Nic nie ograniczało bowiem swobody obwinionego w zakresie dania posłuchu normie prawnej. W niniejszej sprawie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające jego winę.

Przy wymiarze kary na korzyść obwinionego poczytano prowadzenie przezeń ustabilizowanego trybu życia.

Istotną okolicznością obciążającą sprawcę było naruszenie przezeń skodyfikowanej zasady obowiązującej w ruchu drogowym, nakazującej nie przekraczanie prędkości dopuszczalnej (w osądzanym przypadku doszło do przekroczenia owej prędkości o blisko 100%). Na niekorzyść obwinionego przemawiało również to, iż w przeszłości był on wielokrotnie ukarany (w tym sądownie) za dopuszczenie się wykroczeń drogowych, w tym podobnych do osądzanego w niniejszej sprawie. Nie bez znaczenia z omawianego punktu widzenia było także to, iż tego rodzaju zdarzenia, jak przedmiotowe, są zjawiskiem powszechnym na obszarze właściwości tutejszego Sądu i na terenie kraju, co z pewnością jest faktem znanym obwinionemu. Istotnym jest, iż naruszenie tego rodzaju przepisów, jak uczynił to sprawca, niejednokrotnie już doprowadziło do tragedii w ruchu drogowym i dlatego takie wykroczenia jak przedmiotowe winny być poddawane stosownej represji. Tego rodzaju kierowcy jak H. R. stanowią bowiem istotne i realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego.

W ocenie Sądu czyn, jakiego dopuścił się obwiniony, cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Popelniając go H. R. naruszył skodyfikowaną zasadę porządku obowiązującą w ruchu drogowym, nakazującą stosować się do prędkości dopuszczalnej. W przekonaniu Sądu obwiniony powinien mieć świadomość tego, jak duże zagrożenie dla ładu społecznego stanowi zachowanie, jakiego się dopuścił. W ocenie Sądu porządek i bezpieczeństwo na drogach w niemałym stopniu zależą od stosowania właściwej represji, która powinna stanowić jeden z istotnych elementów zwalczania wykroczeń drogowych i zapobiegania im. Zachowaniem swym sprawca okazał bowiem rażące lekceważenie obowiązujących w ruchu drogowym zasad porządku i bezpieczeństwa.

Przy uwzględnieniu wskazanych faktów, Sąd wyraża przekonanie, iż wymierzona obwinionemu kara grzywny (na poziomie absolutnego minimum) w dolnych granicach ustawowego zagrożenia spełni swe zadania w zakresie oddziaływania zapobiegawczego i wychowawczego względem niego oraz uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podstawą obciążenia H. R. kosztami sądowymi (które w szczególności tworzą wydatki w postaci zryczałtowanej - 120 złotych) był art. 118 § 1 i 3 kpsw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Wysokość opłaty określono w oparciu o art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zmianami).